

[Erhard Jakobsen.]

for hans mere end tydelige antydning af den, men vi er nødt til at snakke rent ud om det her.

Der har i de seneste dage være forlyden-der om, at den konservative gruppe ikke vil tillade sine to medlemmer at rejse til Europa-parlamentets samling i næste måned. Det betyder, at så kan heller ingen andre rejse. Er man klar over, hvad det betyder? Det betyder, at det er første gang, et land ikke er repræsenteret ved EF's møde i Parlamen-tet. Det vil være svært for folk i Europapar-lamentet at forstå, at Danmark skulle be-tragte vores interne forhandlinger den sidste uge som så vigtige, at nødvendigvis alle 179 må være her, minus dem, der er syge eller har sølvbryllup, eller hvad der måtte være, og derfor er lovligt forhindret. De kan selv-følgelig ikke være her, men de 10 skal sande-lig være her og ikke nede i Europaparlamen-tet. Jeg vil gerne bede den konservative gruppe om alvorligt at overveje, om det er en værdig holdning for det parti, der næst efter mig gik stærkest ind for Europas til-træden til EF? Jeg kan forstå, at nej-sigere til EF kan møde frem og sige: hvad skal de rende ned til det tosseri for? Men et parti, der tog dette som en livssag — og jeg har haft et godt samarbejde med mange konser-vative kolleger herom. Jeg synes ikke, vi kan byde EF dette. Det vil være med til at derangere de danske deltagere som nogle, der altså betragter EF som sådan et udvalg, man tager ned til, hvis man har tid, hvis ikke man lige skal behandle en lov om ka-stration eller fri abort eller noget andet, som vi jo slås meget om herhjemme, eller radio-spredningsloven for nu at tage noget af det allervigtigste og mest nærliggende.

Jeg må bede om, at de, der som jeg føler, at det, der er sket med Danmarks indtræden i EF, er noget af det vigtigste i Danmarks nyere historie, også må forstå, at uanset hvor megen bemyndigelse EF-Parlamentet har, så regner de andre lande med det, og de kommer der. Jeg har 3 gange set den tyske delegation — og den er stor, den er på nogle og tredive — møde og så tage hjem og derefter komme tilbage igen, men man bliver ikke væk fra en hel samling. Det ville være uhørt for nogen af de andre lande. Danmark skulle nødig starte en ny praksis på det område.

Jeg må meget bede om, at man får orden på det dér, og det var snart på tide, at de forskellige fik at vide, om de skulle derned eller ej. Det er også, som andre har været inde på, utåleligt for en mand, der skal være ordfører i et udvalg i Rom i næste uge, ikke at vide nu, om han skal meddele sit udvalg, at han ikke kommer, fordi han derved vil være med til at vælte en regering. Det er vilkår, man ikke kan byde de 10 mennesker, som man selv har udvalgt, og havde man ikke valgt os, havde man jo valgt 10 andre. Vi skal vælge 10. Jeg synes ikke, vi kan være det bekendt. Jeg synes, man skal se at finde en ordning, og den må nødvendigvis findes i dag, for dispositionerne skal træffes for dem, der skal rejse til Rom i næste uge. Jeg håber, man kan finde ud af det.

Må jeg så sige, at hr. Knud Bros fremstil-ling af én af Kommissionens medlemmers optræden er heldigvis fejlagtig. Det var slet ikke det, der fandt sted, men jeg forstår godt, hvorfor hr. Knud Bro gerne vil give den fremstilling. Hr. Knud Bro var nemlig medlem af den nævnte gruppe. Jeg skal ikke bebrejde vore to danskere det, men jeg skal så meget stærkere bebrejde den engelske gruppe det. Den engelske gruppe nåede at sætte Parlamentets prestige på spil den aften, idet man nemlig var med til en rent skandaløs optræden, hvor bl. a. lederen af den konservative gruppe for op og ruskede i formanden for at få ham til at ændre på en eller anden afgørelse, og det var den samme mand, der mødte op og holdt en dundertale til os andre om, hvordan de nu skulle komme og vise os de stolte parlamentariske - - osv. Så sagde hr. Lardinois, som er en uhyre dygtig kommissær og en mand, der mød-der til mange udvalgs-møder i landbrugsud-valget og lytter meget intenst, og som ikke mindst er en god ven af Danmark: „Da Par-lamentet overhovedet ikke kan blive enig om noget som helst, så er Kommissionen nu frit stillet“. Og det havde hr. Lardinois ganske ret i. Det var Parlamentet selv, der satte sin indflydelse over styr ved først at vedtage en hel række punkter og derefter forkaste det punkt, hvorved man overdrog punkterne til vedtagelse osv. Det var det, der var baggrunden for hr. Lardinois' optræ-den, og den kunne jeg fuldstændig billige.

Aldrig har jeg været mere i tvivl — indtil jeg i dag hørte hr. Knud Bro, så kom jeg